

Chương 10

Cô Cũng Hy Vọng Có Thể Cùng Lý Trác Vân Bỏ Qua Hiềm Khích Trước Đây, Làm Một Cặp Chị Em Tương Thân Tương Ái

Lúc Lệnh Mạn đang ở trong phòng nghỉ trang điểm lại thì vô tình gặp được Lỗ Ngữ Băng.

Bên ngoài đại sảnh ồn ào, không thích hợp để nghe điện thoại nên cô ấy mang điện thoại vào phòng.

“A lô? Cô Anna.”

“Em vẫn chưa kịp chúc mừng hôn lễ của cô.”

“Vâng, em đã về nước rồi.”

“Vâng, có thời gian sẽ gặp mặt.”

Lệnh Mạn vô tình nghe lén cuộc nói chuyện của người khác, vì thế dù vẫn chưa kịp tô lại son cô đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Trùng hợp là Lỗ Ngữ Băng cũng cúp điện thoại đang muốn đi, hai người liền gặp nhau tại cửa.

Lỗ Ngữ Băng vẫn còn nhớ cô, thậm chí còn gật đầu với cô một cái: “Chào chị.”

Lệnh Mạn thụ sủng nhược kinh, không ngờ là cô ấy sẽ chủ động chào hỏi mình.

Cô cũng gật đầu với Lỗ Ngữ Băng: “Chào em.”

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng nghỉ.

Dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Lệnh Mạn quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Một bàn có khoảng bảy tám người, Lệnh Mạn bất ngờ gặp được một khuôn mặt quen thuộc.

“Ồ, giáo sư Trương? Sao anh cũng ở đây?” Cô không khỏi ngạc nhiên.

Giáo sư Trương ngồi tại chỗ, tao nhã lịch sự mỉm cười đáp lại cô.

“Là mẹ mời cả nhà họ tới đó.” Hạ Vũ Nhu kéo Lệnh Mạn ngồi xuống cạnh mình, cười nói: “Đây không phải là do bình thường con và Tiểu Trương luôn bận rộn, ngày thường không có cơ hội gặp nhau hay sao, vì thế nhân buổi dạ tiệc ngày hôm nay mẹ đã mời họ tới, để hai nhà cùng ăn chung bữa cơm.”

Lúc này Lệnh Mạn mới chú ý tới đôi vợ chồng già ngồi bên cạnh giáo sư Trương, hiện tại đang nhìn Lệnh Mạn cười thân thiết, chắc hẳn đây là ba Trương mẹ Trương rồi.

Nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy có chút rối rắm.

Cô với giáo sư Trương vẫn còn chưa có quen nhau đâu...

Vậy mà hai gia đình đã gặp mặt?

Phát triển thế này có nhanh quá không?

Lý Nghiễm Thời và ba của giáo sư Trương là bạn cũ, nên ông không hề khách khí nói đùa: “Tiểu Trương đúng là một đứa bé ngoan, lão Mã nhờ tôi làm mai cho con gái ông ấy mà tôi cũng không đồng ý, vì tôi muốn giữ cậu con rể này lại cho nhà mình, ha ha!”

Ba Trương khiêm tốn nói: “Lý tổng quá khen, thật không dám nhận!”

Lệnh Mạn ngồi cứng ngắc không được tự nhiên.

Nghe giọng điệu của bọn họ, cứ như chuyện của cô và giáo sư Trương là ván đã đóng thuyền rồi vậy?

Lệnh Mạn len lén liếc giáo sư Trương một cái.

Không biết liệu anh ta có cảm thấy lúng túng xấu hổ giống cô hay không?

Thế nhưng từ đầu đến cuối giáo sư Trương vẫn luôn duy trì nụ cười mỉm, ngồi yên lặng lắng nghe người lớn nói chuyện, sau khi bắt gặp ánh mắt của Lệnh Mạn thì còn cười thật tươi với cô.

Lệnh Mạn hoảng sợ, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lúc bắt đầu dùng bữa, Hạ Vũ Nhu ra sức dùng ánh mắt tỏ ý bảo Lệnh Mạn gấp thức ăn cho giáo sư Trương.

Lệnh Mạn chuyên chú vùi đầu vào ăn, bỏ qua tất cả những tín hiệu xung quanh.

Trái lại giáo sư Trương thân thiện gấp cho Lệnh Mạn một miếng thịt cá, nói: “Tôi nghe dì nói em thích ăn cá, món cá hấp này rất ngon, em nếm thử một chút xem sao.”

Hạ Vũ Nhu lập tức khen hùa theo: “Ôi chao, Tiểu Trương đúng thật là chu đáo, dì chỉ thuận miệng nhắc tới mà cháu cũng nhớ kỹ như vậy.”

Giáo sư Trương nhìn Lệnh Mạn, cười nói: “Không phải chuyện gì khó, nhớ sở thích của Tiểu Mạn dễ hơn nhớ giáo án nhiều.”

“...” Lệnh Mạn không tìm được mà nổi da gà.

Lý Trác Vân ngồi bên cạnh lại không hề nể nang mà phun ra hai chữ: “Buồn nôn.”

May mà giọng anh không lớn, chỉ có Lệnh Mạn nghe được.

Nhìn qua thì tưởng Lý Trác Vân luôn tập trung vào việc cắt bít tết của mình, không hề tham dự vào cuộc đối thoại của mọi người.

Nhưng Lệnh Mạn biết, nụ cười trào phúng vẫn luôn treo trên khuôn mặt anh từ đầu đến giờ.

Tất cả những lời nói hoa mỹ khách sáo, lại dùng để cố tình gán ghép kiểu này, chắc chắn trong thâm tâm anh sẽ rất coi thường, không chừng còn tưởng rằng đây là ý ngụy biện của Lệnh Mạn nữa ấy chứ.

Cũng không hiểu tại sao, khi mọi chuyện diễn ra ở trước mặt Lý Trác Vân... lại khiến cho Lệnh Mạn không tài nào ngóc đầu lên nổi.

Về đến nhà, cả bốn người đều rất mệt mỏi.

Từng người đi vào phòng của mình, thoải mái tắm rửa thư giãn.

Một lát sau, dì Trần nấu canh ngân nhĩ hạt sen, gọi mọi người xuống lầu uống.

Sau buổi dạ tiệc, ấn tượng của Hạ Vũ Nhu với ba Trương mẹ Trương không tệ chút nào, phải rền sất khi còn nóng, thế nên lúc này bà rất nhiệt tình tẩy não Lệnh Mạn.

“Sao rồi, Tiểu Trương không tệ đúng không? Mẹ thấy cậu ta rất có ý với con, cứ thử một chút xem sao nhé?”

Lệnh Mạn buồn bực uống canh, không trả lời.

“Tại sao không nói gì? Không nói lời nào thì mẹ sẽ coi như con đang đồng ý, mẹ sẽ đi tìm ông Trương để bàn chuyện đính hôn.”

Lệnh Mạn đặt bát xuống bàn: “Mẹ gấp như vậy làm gì, đâu phải con gái mẹ không có ai thèm lấy.”

Hạ Vũ Nhu hết sức khuyên giải: “Một tháng nữa là con 26 tuổi rồi, tuổi trẻ của con gái chỉ chớp mắt một cái là sẽ trôi qua, mẹ có thể không vội hay sao?”

“Quá sớm, con vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Ồ! Sớm là thế nào?” Hạ Vũ Nhu không đồng tình: “Mẹ đâu có bắt con phải lấy chồng ngay lập tức, chẳng qua chỉ muốn hai đứa sớm ổn định. Năm nay Tiêu Trương cũng ba mươi hai rồi, người nhà cậu ta cũng đang thúc giục, về nhân phẩm, tướng mạo, gia thế, có chỗ nào cậu ta không ưu tú hơn người, đánh mất mỗi này thì không tìm được mỗi nào tốt hơn nữa đâu.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Giáo sư Trương đúng thật là người rất tốt, vậy thì càng không thể chậm trễ người ta.”

Khuyên mãi không được, Hạ Vũ Nhu thở dài: “Tại sao con lại không chịu chứ? Con không thích cậu ta sao?”

“Vâng.”

“Vậy mấy cậu công tử đến bắt chuyện với con trong buổi tiệc hôm nay thì thế nào? Có vừa ý ai không?”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Vẫn không có ai được như giáo sư Trương đâu.”

Hạ Vũ Nhu đau đầu: “Người này không tốt người kia không tốt, rốt cuộc thì con muốn tìm người như thế nào?”

“Mẹ, con chưa hề nói là bọn họ không tốt, chỉ là hiện tại con vẫn chưa có ý định này.” Lệnh Mạn đứng dậy chuẩn bị đi: “Con mệt rồi, con đi ngủ trước đây, chuyện này để sau hẵng nói.”

Lệnh Mạn xoay người đi chưa được mấy bước thì đụng phải Lý Trác Vân đang dựa người đứng nhàn nhã trên cầu thang.

Vẻ mặt của anh vẫn tràn phúng như cũ.

Không biết đã đứng đây bao lâu rồi.

Cuộc đối thoại của hai mẹ con cô đều bị anh nghe hết.

Lệnh Mạn rũ mắt, đi lướt qua anh như không có chuyện gì xảy ra.

Lý Trác Vân gọi cô lại: “Chúc mừng cô.”

Lệnh Mạn dừng bước, nhìn về phía anh: “Chúc mừng cái gì?”

“Chắc là sắp được kết hôn rồi nhỉ?”

“...” Lệnh Mạn thờ ơ.

Lý Trác Vân nghĩ là cô đang ngầm chấp nhận.

Anh giễu cợt: “Chưa gì đã quên mất anh Tĩnh của cô rồi sao?”

Lệnh Mạn không nói gì.

Cô đứng im tại chỗ mấy giây. Sau khi chắc chắn Lý Trác Vân không còn gì muốn nói nữa, cô mới tiếp tục xoay người đi lên lầu.

Trở về phòng, Lệnh Mạn phát hiện điện thoại có mấy tin nhắn.

Là Đại Nguu gửi tới!

Cái con nhóc chết tiệt này, cuối cùng thì cũng chịu nhớ đến cô.

Tâm trạng của Lệnh Mạn lập tức tốt hơn rất nhiều.

Cô gọi điện thoại, Đại Nguu nói: “Là mình nè! Có ngạc nhiên mừng rỡ không, có bất ngờ không?!”

Lệnh Mạn tức giận nói: “Tự nhiên biến mất ba tháng trời, rốt cuộc thì cậu đã chạy đi đâu vậy hả?”

Đại Nguu nói: “Mình đến Châu Phi làm một chương trình âm thực, nhưng vì bận quá nên không có thời gian gọi điện cho cậu.”

Cái gì mà bận rộn cái gì mà mệt mỏi chứ, tất cả đều là giả.

Lệnh Mạn còn lạ gì cái tính tình của cô ấy, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn không tìm không phổi như vậy.

“Thế sao bây giờ đột nhiên cậu lại nhớ đến mình?”

“Chẳng phải là vì mình đã về nước sao, dĩ nhiên là muốn gặp cậu rồi!” Đại Nguu lập tức bày ra dáng vẻ nịnh nọt: “Mình vẫn nhớ tháng sau là sinh nhật cậu, đúng không? Phải gặp nhau ăn bữa cơm chứ!”

Lệnh Mạn cũng là người dễ dụ, mỉm cười đáp ứng: “Được.”

Gần đây Lý gia có một niềm vui to lớn.

Lý Trác Vân sang Mỹ xem nhật thực toàn phần, trong vòng một tuần lễ sẽ không quay trở lại.

Không phải đối diện với khuôn mặt lúc nào cũng mang vẻ giễu cợt ấy, Lệnh Mạn cảm thấy bầu trời của thành phố A trở nên xanh trong hơn rất nhiều.

Ngày Lý Trác Vân khởi hành, Hạ Vũ Nhu dậy từ sáng sớm để tiễn anh ra sân bay.

Bà còn muốn đánh thức Lệnh Mạn dậy để đi cùng, nhưng Lệnh Mạn không muốn giẫm vào vũng nước đục này, vì thế nằm yên trên giường giả chết.

Nói ra lại thấy buồn cười, mang tiếng là tiễn ra sân bay, thế mà Lý Trác Vân ngồi một mình một xe, Hạ Vũ Nhu thì ngồi trên chiếc xe khác, rõ ràng là không hề muốn liên quan dính dáng gì đến bà.

Càng buồn cười hơn nữa là, chiếc xe của Hạ Vũ Nhu bị bỏ rớt lại ngang đường, cuối cùng bà đành ảo não quay về.

Rất nhanh đã đến ngày hẹn với Đại Nguu.

Buổi chiều Lệnh Mạn ra khỏi nhà, xui xẻo lại gặp đúng giờ cao điểm, xe cộ tắc nghẽn, nửa tiếng không nhích được mấy mét.

Cô buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sát bên đường là một trường mẫu giáo, hiện tại đang vào giờ tan lớp, phụ huynh đứng đón con rất đông.

Một nữ sinh khoảng mười tám, mười chín tuổi hấp dẫn sự chú ý của Lệnh Mạn.

Cô ấy đứng ở bên ngoài cổng ngóng vào trong trường, lát sau, có một cậu bé trai đeo ba lô chạy tung ta tung tãng từ trong trường mẫu giáo ra.

Cậu bé nhào thẳng vào lòng nữ sinh, ngọt ngào cất tiếng gọi: “Chị ơi.”

Chị gái xoa đầu cậu bé, nhận lấy ba lô, hai người cùng nắm tay nhau về nhà.

Chỉ nhìn thôi cũng thấy hình ảnh đó thật là hạnh phúc.

Đèn đỏ chuyển xanh.

Rốt cuộc thì dòng xe cộ tắc nghẽn bấy lâu cũng đã bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Lệnh Mạn cũng đạp chân ga.

Mặc dù ngại nói ra, nhưng từ nhỏ đến giờ cô vẫn luôn có một mong muốn.

Tưởng tượng là mình cũng có một cậu em trai thông minh đáng yêu, mỗi ngày cùng em trai chí choé, rồi cùng nhau lớn lên.

Tất nhiên, sau khi gặp Lý Trác Vân thì cái ảo tưởng này đã vỡ tan tành.

Nếu như có thể, cô cũng hy vọng có thể cùng Lý Trác Vân bỏ qua hiềm khích trước đây, làm một cặp chị em tương thân tương ái.

Tiếc là sẽ chẳng bao giờ có nếu như.

Nghe nói bây giờ công việc của Đại Ngưu đang rất tốt, video của cô ấy hot vô cùng, còn được phát trên TV, thu nhập mỗi tháng không tệ chút nào.

Sở dĩ Đại Ngưu bị gọi là Đại Ngưu, cũng chính bởi vì cô ấy có khẩu vị rất tốt, dạ dày lại to như dạ dày trâu.

Nhưng đừng chỉ nghe tên mà nghĩ rằng cô ấy to con vạm vỡ, thực ra vóc dáng của cô ấy rất nhỏ nhắn, ăn bao nhiêu cũng không bị béo.

Nếu không thì cũng không thể làm nổi blogger về ẩm thực.

Để đạt được hiệu quả cho video của mình, có khi blogger ẩm thực phải ăn một lúc mười bát mỳ thịt bò thật to.

Thế nhưng sức ăn bình thường của Đại Ngưu vẫn luôn như vậy, ăn khoẻ vô cùng.

Hai người các cô gọi nguyên một bàn thức ăn, Lệnh Mạn chỉ ăn có một góc nhỏ, tất cả những thứ khác thuộc về Đại Ngưu.

Lệnh Mạn và Đại Ngưu quen biết nhau từ khi học cấp hai, đến nay đã hơn mười năm rồi.

Mỗi khi hai người bạn cũ hẹn hò, Đại Ngưu đều nói mãi về chuyện trước kia.

“Nè nè cậu đã nghe chưa, Lâm Na về nước rồi đó.” Đại Ngưu vừa ăn thả ga vừa nói.

Lệnh Mạn thờ ơ “Ồ” một tiếng.

Đại Ngưu kinh ngạc nhìn cô chăm chăm: “Cậu không có cảm giác nào đặc biệt à?”

“Có thể có cảm giác đặc biệt nào chứ?” Lệnh Mạn thản nhiên nói: “Mình đã sớm không còn quan hệ gì với cô ta nữa.”

Đại Ngưu chớp chớp mắt: “Vậy cậu với Liên Tĩnh thì sao?”

Lệnh Mạn nhún vai: “Vẫn như vậy thôi.”

“Thế nào gọi là vẫn như vậy?”

“Anh ấy độc thân, mình cũng độc thân, không có gì mập mờ.”

“Ai da, mình không hỏi cái này!”

Lệnh Mạn khó hiểu: “Vậy thì hỏi cái gì?”

Đại Ngưu thần bí tiến lại gần: “Cậu theo hấn ta nhiều năm như thế, hấn ta đã đáp ứng chia cổ phần cho cậu chưa?”

Lệnh Mạn nói giảm nói tránh: “Cổ phần gì chứ, chỉ là thuận miệng nói chơi thôi mà.”

“Tóm lại thì ngoại trừ một cái khách sạn và một chiếc xe, hẳn không cho cậu cái gì nữa?” Đại Ngưu bắt bình thay cô: “Tên này cũng thật quá mức keo kiệt, nếu không nhờ có cậu thì làm sao hẳn có thành công như ngày hôm nay.”

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe, không muốn bình luận.

Đại Ngưu chớp mắt, lại bày kế khác cho cô: “Nghe nói là bây giờ Lâm Na sống cũng không tệ, nếu như Liên Tĩnh không cho cậu tiền, vậy cậu đi tìm Lâm Na đòi cũng được.”

Càng nói càng thái quá, Lệnh Mạn cầm cái bánh bao chẹn miệng cô ấy lại: “Chuyện nào ra chuyện đó, bọn họ đã chia tay lâu lắm rồi.”

Đại Ngưu nhai bánh bao, nuốt ực một cái, nói: “Nghe mình đi, hoặc là cậu cứ yên tâm thoải mái cầm hết doanh thu của khách sạn về làm của riêng, hoặc là ngay lập tức buông tay đi, đừng có tiếp tục làm con chó giữ cửa trông nhà cho người ta nữa!”

Cô ấy vẫn luôn độc miệng như vậy, Lệnh Mạn cũng quá quen rồi.

“Được rồi, mình biết rồi, ăn cơm trước đi đã.”

Về chuyện tiền bạc và tình cảm, quả thực Lệnh Mạn không phải là một người khôn khéo, nhưng chắc chắn cô vẫn là một người có cá tính.

Tất cả mọi người đều cho rằng hỏi cấp ba cô khẳng khẳng làm theo ý mình, bỏ học là vì để đi theo Liên Tĩnh.

Thật ra thì không phải.

Từ sâu thẳm trong con người cô vẫn luôn có sự phản nghịch ngấm ở trong xương tủy.

Cô chống đối với giáo viên chủ nhiệm bất công, chống đối với Hạ Vũ Nhu nhu nhược, chống đối lại với cả số mệnh tầm thường của mình.

Thế nên cô cao chạy xa bay.

Tuy sau đó bị vấp ngã rất thê thảm.

Nhưng cô chưa từng hối hận.

Nếu như nói điều duy nhất khiến cô tiếc nuối suốt nhiều năm qua, thì đó chính là cô đã trải qua quá nhiều nóng lạnh của cuộc đời, vì thế nhuệ khí trên người cô đã sớm bị mài mòn hết rồi.

Năm đó không cam lòng với số mệnh tầm thường, cuối cùng vẫn chỉ là một người tầm thường vô vị.